

Arrest

nr. 121 016 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 mei 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 23 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Iraanse nationaliteit.

Op 10 november 2006 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 21 november 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 19 februari 2008 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 10 968 van 7 mei 2008 van de Raad werd het beroep van verzoeker verworpen.

Op 3 juni 2008 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 5 februari 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 februari 2010 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd ten aanzien van verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 8 juli 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D.

Op 22 november 2010 werd het visum verleend. Er werd aan verzoeker een tijdelijk verblijf (A-kaart) toegestaan tot 31 maart 2012.

Op 13 april 2012 werd het tijdelijk verblijf verlengd tot 31 maart 2013.

Op 1 februari 2013 werd verzoeker uitgenodigd om documenten over te maken op basis van artikel 11, § 2, 5de lid van de vreemdelingenwet.

Op 15 mei 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie om het verblijf in te trekken met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat het gezin sedert 18.04.2011 OCMW-steun geniet.

Er zijn onvoldoende aanwijzingen dat de echtgenote en betrokkene trachten om deze situatie te wijzigen: er werd slechts een bewijs overgemaakt dat betrokkene op 22.01.2013 een afspraak heeft met de VDAB; dit attest bewijst echter niet dat betrokkene wel degelijk gevolg heeft gegeven aan deze afspraak.

Betrokkene ondertekende op 15.02.2013 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

*het volgen van een inburgeringscursus is verplicht, dit toont dus niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

* Verklaringen door derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, worden ze niet aanvaard als bewijs van sociale, economische en culturele integratie.

*een toekenning van een studietoelage: bewijst enkel dat de echtgenote van betrokkene studeert en hiervoor financieel gesteund wordt.

*aangezien betrokkene pas op 24.02.2011 in België aangekomen is, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 29 jaar in Iran en iets meer dan 2 jaar in België ; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met zijn land van herkomst. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.

Aangezien betrokkene geen andere bewijzen voorlegt kan gesteld worden dat op basis van deze documenten niet kan afgeleid worden dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.). Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoeker; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoeker burger is. Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Dat inderdaad het zo zou kunnen zijn dat de feiten zodanig duidelijk zijn dat een verhoor niet nuttig zou zijn indien gedaagde een gebonden bevoegdheid heeft en geen andere beslissing zou kunnen nemen dan het intrekken van het verblijf echter dit is niet het geval.

Art. 11 § 2 luidt als volgt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1 ° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

De tekst vermeldt het woord kan zodat gedaagde over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt maar er is meer. Art. 11 § 2 voorlaatste lid stelt immers het volgende:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat gedaagde derhalve verplicht is rekening te houden rekening te houden met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Welnu verzoeker meent dat wanneer gedaagde verplicht is hiermee rekening te houden dit automatisch inhoudt dat hij de kans dient te krijgen deze elementen aan te brengen.

Immers de bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

"omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst".

Verzoeker verwijst naar het tweede middel voor een grondige bespreking maar het staat vast dat de korte duur van het verblijf bezwaarlijk iets zegt over de hechtheid van de gezinsband noch over het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in het land van herkomst. Los van het feit dat zulks helemaal niet "ondenkbaar" is maakt gedaagde een conclusie die maakt dat in ieder geval als het verblijf in het Rijk kort is in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst er nooit sprake kan zijn dat er geen familiebanden, culturele of sociale banden meer bestaan. Dit maakt een toetsing compleet nutteloos. Gedaagde ontslaat zich op deze wijze van haar verplichting deze zaken nauwkeurig te onderzoeken, onderzoek dat minstens dient in te houden dat verzoeker zijn standpunt naar voren zou brengen. Dat de hoorplicht geschonden is. Dat ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd."

De Raad merkt op dat het recht om te worden gehoord in acht moet worden genomen in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon ongunstig kan beïnvloeden. Het recht vloeit immers voort uit artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: "1. [...] 2. Dit recht behelst met name: —eerste streepje: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. [...], 3 [...], 4 [...]."

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie waarborgt het recht om te worden gehoord aan eenieder het recht om schriftelijk dan wel tijdens de mondelinge behandeling zijn opmerkingen kenbaar te maken over de gegevens op basis waarvan de overheidsinstantie een voor hem potentieel nadelige beslissing wil nemen. Dit recht houdt voor de overheidsinstantie in dat zij de betrokkene in staat stelt om van die gegevens kennis te nemen tijdens de procedure en zijn standpunt nuttig en effectief kenbaar te maken. Het houdt eveneens in dat de overheidsinstantie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene.

Het Hof van Justitie omschreef het hoorrecht in de zaak *MM v. Ireland*, 22 november 2012, C-277/11 als volgt:

*"87. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).*

*88. Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C- 269/90, Jurispr. blz. I- 5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."*

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het intrekken van een verblijfsrecht, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de intrekking van het verblijf hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad stelt vast dat verweerder aan verzoeker op 15 februari 2013 het document heeft ter kennis gebracht waarin hij overeenkomstig artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet verzoeker heeft verzocht bewijzen voor te leggen zodat verweerder rekening kon houden bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In deze situatie dient te worden aangenomen dat verzoeker de mogelijkheid had om alle volgens hem dienstige stukken voor te brengen in het kader van zijn vraag tot verlenging van zijn tijdelijke verblijfsrecht, hetgeen verzoeker overigens ook heeft gedaan.

Waar verzoeker ingaat op de motivering van verweerder aangaande de korte duur van diens verblijf en de banden met het herkomstland en het niet eens is met verweerder waar deze stelt dat het ondenkbaar is dat verzoeker geen banden meer zou hebben met zijn herkomstland, merkt de Raad in eerste instantie op dat hij zich niet in de plaats kan stellen van verweerder bij diens beoordeling van de voorgelegde stukken maar zich dient te beperken tot een wettigheidstoets. In het kader van het onderzoek naar de aangevoerde schending van de hoorplicht blijkt dat verzoeker wel degelijk schriftelijk de kans heeft gehad zijn opmerkingen aangaande de familiebanden kenbaar te maken en de hoorplicht niet impliceert dat dit mondeling ook nog eens had moeten gebeuren, mocht verzoeker dit insinueren. In tweede instantie blijkt dat verzoeker geen duiding geeft bij wat hij precies zou aangevoerd hebben met betrekking tot het al dan niet bestaan van zijn familiebanden, sociale en culturele banden in Iran zodanig dat dit tot een andersluidende beslissing aanleiding zou hebben gegeven. Zo betwist verzoeker het determinerende motief in de bestreden beslissing niet dat zijn echtgenote die hij vervoegde niet langer beschikt over de vereiste stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om in de eigen behoeften en die van hem te voorzien teneinde dat hij niet ten laste valt van de openbare overheden. De Raad stelt zich de vraag naar het belang dat verzoeker heeft bij het aanvoeren van de schending van de hoorplicht.

Een schending van de hoorplicht is niet aannemelijk.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, maar licht dit geenszins toe, minstens is zijn uiteenzetting hieromtrent gelijklopend met zijn uiteenzetting aangaande de aangevoerde schending van de hoorplicht. Voorts stelt de Raad dienaangaande vast dat naar aanleiding van het onderzoek dat verweerder heeft gedaan overeenkomstig artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet verzoeker geen elementen naar voor heeft gebracht met betrekking tot zijn familiebanden noch in België, noch in Iran. Bijgevolg kan op dit punt evenmin een onzorgvuldig onderzoek van de voorgelegde elementen worden verweten aan verweerder.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht is zonet onontvankelijk, minstens ongegrond.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel maar licht op geen enkele wijze toe op welke manier de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden. Onder "middel" in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590 en RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006 nr. 135.618). Daar verzoeker verzuimt dit onderdeel van zijn eerste middel toe te lichten, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Dat verzoeker de tekst van art. 11 Vw. herhaalt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 1 0 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1 ° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

Dat het voorlaatste lid het volgende vermeldt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1 °, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing het volgende vermeldt inzake deze laatste paragraaf:

Aangezien betrokkene pas op 30.07.2011 in België is aangekomen, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokken verbleef 55 jaar in Marokko en iets meer dan een jaar in België; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst (Marokko). (sic) Dat de hechtheid van de band op geen enkele moment wordt vermeld in de bestreden beslissing zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat er effectief rekening mee werd gehouden.

Bovendien meent verzoeker dat gedaagde bezwaarlijk uit de beweerdelijk korte duur van het verblijf in het Rijk kan afgeleid worden dat er zeker nog familiebanden sociale banden en culturele banden zijn in Iran. Tenzij gedaagde beschikt over een magische kristallen bol kan zij zulks onmogelijk deduceren uit het beweerdelijk korte verblijf. Verzoeker meent dan ook dat het hier gaat om stereotiepe motivering waarvan gedaagde ze zou kunnen toepassen op alle gevallen waarbij het verblijf in het Rijk kort zou zijn in verhouding met verblijf in het land van herkomst. Het is een passe partout motivering. Dat zij de facto een voorwaarde toevoegt aan de wet en eigenlijk stelt dat er minstens sprake moet zijn van een relatief lang verblijf in het Rijk in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst. Maar er is meer, verzoeker meent dat gedaagde weet dat er een gezinsband is tussen haar en haar echtgenoot en dat gedaagde derhalve weet dat zij ingrijpt in het gezinsleven.

Dat zij derhalve dient te motiveren waarom zij meent een uitzondering te kunnen maken op het principe vermeld in art. 8 EVRM. Dat zij derhalve de proportionaliteit dient te verantwoorden en meer specifiek dient aan te tonen dat het ingrijpen in het gezinsleven noodzakelijk zou zoals vermeld in het tweede deel van art. 8 EVRM. Dat gedaagde niet eens de moeite doet om art. 8 EVRM te vermelden in de bestreden beslissing. Dat derhalve art. 11 § 2 geschonden wordt omdat gedaagde voorwaarden oplegt welke niet worden vermeld in de wet. Dat verder de materiële motivering geschonden wordt doordat gedaagde niet vermeldt dat er rekening wordt gehouden met de hechtheid van de band en tenslotte de noodzakelijke afweging van art. 8 ERVM eveneens niet vermeldt in de bestreden beslissing.

Tenslotte wijst verzoeker er op dat zijn brief van de VDAB niet in overweging wordt genomen wanneer gedaagde de culturele, sociale en economische integratie nagaat. Meer nog gedaagde gaat ervan uit dat de VDAB deze brieven op eigen initiatief zendt aan verzoeker. Niets is echter minder waar. Bij een nauwkeurige lezing zou gedaagde moeten hebben kunnen begrijpen dat het gaat om een uitnodiging voor een test ten einde na te gaan of verzoeker in staat is het beroep van vrachtwagenchauffeur uit te oefenen. Het is natuurlijk verzoeker zelf welke aangegeven heeft deze opleiding te willen volgen en niet de VDAB die beslist heeft voor verzoeker dat hij dergelijke opleiding moet volgen. Derhalve heeft verzoeker dan ook aangetoond dat hij tracht zijn situatie te veranderen en dit vooraleer gedaagde aan verzoeker bekend maakte zijn verblijfsrecht te willen intrekken. Dat met dit gegeven geen rekening wordt gehouden.”

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd, omdat niet meer is voldaan aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet en meer specifiek dat de vervoegde vreemdeling niet langer beschikt over de vereiste stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien teneinde dat deze laatsten niet ten laste vallen van de openbare overheden. Hierbij wordt verwezen naar het gegeven dat het gezin sedert 18 april 2011 OCMW-steun geniet en dat de echtgenote en verzoeker te weinig aanwijzingen voorleggen om deze situatie te wijzigen. Er wordt hierbij verder ook aangegeven dat het volgen van een inburgeringscursus verplicht is, dat verklaringen door derden niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst, dat een studietoelage enkel aantoonst dat de echtgenote financiële steun voor haar studies krijgt, dat verzoeker pas op 24 februari 2011 in België is aangekomen en dat de korte duur van zijn verblijf niet opweegt tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, daar het gelet op de korte duur van zijn verblijf in België ondenkbaar is dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met zijn herkomstland en dat het bestaan van de gezinsband niet opweegt tegen het niet voldaan zijn aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen. Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt in de bestreden beslissing verder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Er dient te worden aangenomen dat deze motivering verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een motivering diende te bevatten waarom verweerder meent *"een uitzondering te kunnen maken op het principe vermeld in art. 8 EVRM"*. De Raad stelt evenwel vast dat op grond van een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, blijkt dat verweerder rekening hield met de aanwezigheid in België van verzoekers echtgenote. Zo stelt de bestreden beslissing dat het bestaan van de gezinsband niet opweegt tegen het niet voldaan zijn aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen. De bestreden beslissing houdt net in dat wordt vastgesteld dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden om zijn echtgenote in België te vervoegen. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder van oordeel is dat een einde diende te worden gesteld aan verzoekers tijdelijke verblijfsrecht gelet op het gegeven dat zijn echtgenote langdurig leefloon geniet en bijgevolg niet langer kan voorzien in de behoeften van het koppel teneinde te vermijden dat verzoeker ten laste van de openbare overheden zouden vallen en gelet op de korte duur van zijn verblijf in België en bijgevolg kan worden aangenomen dat hij er nog familieband of culturele of sociale banden heeft. Verzoeker verwacht overigens met een ander dossier daar hij in zijn verzoekschrift citeert dat het zou gaan om een Marokkaan die 55 jaar in Marokko verbleef en 1 jaar in België. Er wordt aldus wel degelijk een proportionaliteitsafweging gemaakt en aangegeven op welke gronden verweerder besluit dat het recht op gezinsleven van verzoeker niet opweegt tegen een niet-verlenging van zijn tijdelijke verblijfsrecht. Er dient te worden aangenomen dat deze motivering verzoeker in staat stelt in rechte op te komen tegen de bestreden beslissing vanuit het oogpunt van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker meent dat artikel 8 van het EVRM minstens zou moeten vermeld worden, volgt de Raad niet. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 noch het door de verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke formele motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De Raad stelt daarnaast ook vast dat verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat de voorziene motivering passe partout of stereotiep zou zijn. Er wordt immers ingegaan op de concrete situatie van verzoeker, die verzoeker overigens op geen enkele concrete wijze weerlegt. Ook waar hij aangeeft dat het motief dat het gelet op de korte duur van zijn verblijf ondenkbaar is dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met Iran stereotiep is, dient te worden geduid dat het loutere feit dat een

beslissing een overweging bevat die algemeen of stereotiep zou zijn in de zin dat deze op vele gevallen van toepassing is, op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker meent eveneens dat de brief van de VDAB niet in overweging werd genomen en dat verweerder er verkeerdelijk vanuit ging dat de VDAB het initiatief nam deze brief te verzenden, waar het juist verzoeker is die zijn economische situatie wel wil veranderen door een test te willen afleggen om het beroep van vrachtwagenchauffeur te mogen uitoefenen. De Raad stelt vast dat de brief van de VDAB wel degelijk in de motivering van de bestreden beslissing werd meegenomen en dat verweerder terecht heeft gesteld dat betrokkene een afspraak had op 22 januari 2013 en dat nergens uit blijkt dat verzoeker gevolg heeft gegeven aan deze afspraak. Het feit dat deze brief betrekking had op het afleggen van een test om het beroep van vrachtwagenchauffeur te mogen uitoefenen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker voert evenmin aan dat hij ondertussen ook effectief het beroep uitoefent. Verweerder kon op redelijke wijze concluderen dat dit stuk geen afdoende aanwijzing is dat hij en zijn echtgenote iets aan hun langdurige situatie als leefloontrekkenden trachten te veranderen. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat met dit stuk geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet, die verzoeker tevens geschonden acht.

Artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker het determinerende motief in de bestreden beslissing niet betwist, laat staan weerlegt, dat niet langer is voldaan aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet en meer specifiek dat zijn echtgenote die hij vervoegde, gelet op het feit dat deze onafgebroken een leefloon geniet, niet langer beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om te voorzien in de behoeften van het koppel om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Verzoeker geeft wel aan niet akkoord te gaan met de beoordeling die verweerder maakte betreffende de elementen vervat in artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker allereerst stelt dat de hechtheid van de band met zijn echtgenoot op geen enkel ogenblik wordt vermeld in de bestreden beslissing zodat niet blijkt dat er effectief rekening mee werd genomen, stelt de Raad vast dat dit niet klopt. Verweerder heeft wel degelijk gemotiveerd dat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet opwegen tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.

De Raad stelt verder vast dat door het louter plaatsen van vraagtekens bij de vraag of uit een kort verblijf in België steeds volgt dat er nog familiebanden en/of culturele of sociale banden bestaan met het herkomstland, zonder zoals *supra* gesteld zelf gegevens aan te brengen dat hij geen dergelijke banden meer zou hebben met zijn herkomstland, hij de voormelde motivering niet weerlegt. Er blijkt ook geenszins dat verweerder aldus een voorwaarde zou toevoegen aan de wet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In zoverre verzoeker verder nog een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM wenst in te roepen, wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haecq (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker niet aantoont dat er gelet op het eerste lid van deze bepaling *in casu* op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verder verblijf op grond van het huwelijk met zijn echtgenote. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen om welke concrete redenen de door verweerder gemaakte afweging disproportioneel zou zijn. Verzoeker toont immers niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven met zijn echtgenote in Iran zou kunnen worden verdergezet en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn echtgenote. Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoekster wel van Afghaanse nationaliteit is maar geboren is in Iran en daar tot voor haar komst naar België, om haar ex-man te vervoegen, heeft gewoond.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

*“Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker het Rijk dient te verlaten.
Dat art. 26/4 § 1 van het KLB het volgende stelt:*

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10bis, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14quater te overhandigen.

Dat uit de woorden "zo nodig" afgeleid wordt dat er dient te moeten worden gemotiveerd waarom er een bevel wordt afgeleverd.

Dat gedaagde inderdaad het bevel motiveert en wel als volgt:

In uitvoering van artikel 7, eerste lid 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Dat art. 7 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

2°[...].

Gedaagde heeft immers het verblijfsrecht ingetrokken hetgeen maakt dat hij tot en met de dag dat haar verblijf wordt ingetrokken legaal in het Rijk verbleef. Het feit dat men een verblijf intrekt betekent automatisch dat er een verblijfsrecht is en dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een overschrijding en het bewijs van het legaal per definitie geleverd is.

Dat verzoeker dan ook in zijn geheel niet begrijpt waarom hem een bevel wordt betekend."

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]"

Verzoeker betoogt dat hij tot en met de dag dat de bestreden beslissing werd genomen legaal in het Rijk verbleef en stelt dan ook niet te begrijpen hoe hij op het ogenblik van het nemen van deze beslissing langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. De Raad stelt evenwel vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten volgt op de eerdere intrekking van het tijdelijke verblijfsrecht van verzoeker. Dit gegeven blijkt ook duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing, nu daarin eerst wordt vastgesteld dat verzoekers tijdelijke verblijfsrecht dient te worden ingetrokken en vervolgens wordt vastgesteld dat er reden is tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat verweerder, na te hebben besloten tot intrekking van het tijdelijke verblijfsrecht van verzoeker, vervolgens niet kon vaststellen dat verzoeker op dat ogenblik langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Het gegeven dat beide (componenten van de) beslissing(en) in één akte zijn opgenomen en in één akte ter kennis zijn gebracht aan verzoeker, doet hieraan geen afbreuk. Op het ogenblik dat verweerder vaststelde dat verzoeker zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet had hij reeds vastgesteld dat zijn tijdelijke verblijfsrecht diende te worden ingetrokken/beëindigd en was zijn verblijf in het Rijk niet langer regelmatig. Er blijkt dan ook niet dat er sprake zou zijn van een foutieve toepassing van artikel 26/4 van het vreemdelingenbesluit.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU